

SERDAR USLU

Defne ve Diğer Baş Belaları

2020
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

Resimleyen:
Emre Karacan

 tudem

SERDAR USLU

Defne
ve Diğer
Baş Belaları

DEFNE VE DİĞER BAŞ BELALARI

© 2022, Tudem Eđitim Hizmetleri San. Tic. AŐ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Serdar Uslu

RESİMLEYEN: Emre Karacan

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaő

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Őti.
BaŐkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-580-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2020 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması İkincilik Ödülü

SERDAR USLU
Defne
ve Diğer
Baş Belaları

 tudem

Serdar Uslu

1978 yılında, İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Moda'da tamamladı ve kendisini hep oraya ait hissetti. İstanbul Üniversitesinde Platon üzerine savunduğu doktora teziyle 2007 yılında 'felsefe doktoru' unvanı aldı. 2008 yılından bu yana Anadolu Üniversitesinde 'doktor öğretim üyesi' olarak felsefe ve bilim tarihi üzerine dersler vermekte, kitaplar yazmakta ve çevirmektedir.

Bilgisayar oyunlarına, çizgi romanlara, fantastik ve gotik edebiyata bayılmakta ve bütün okurlarına keyifli okumalar dilemektedir.

BÖLÜMLER

- Köpekler ve Tahterevalliler ... 7
- Köpek mi, Köpük mü? ... 12
- Maydanozun Daniskası ... 17
- Kağtan Adam Geliyoğğğ! ... 21
- Bir Avuç Zavallıydık, Kutuplara Sığındık ... 25
- Yuvarla Kütükleri ... 31
- Harita Yürüyücülüğü Sanatına Giriş ... 34
- Münasip Bir Burun ... 40
- Nedir Bu Kedilerin Yumaklardan Çektikleri? ... 44
- Bastıbacaklar ... 50
- Orda Burda Şurdadır, Şurda Burda Ordadır ... 54
- Çilingirin Alengiri ... 60
- Kim Okuyacak Bunca Kitabı? ... 64
- İpucu: İpin Ucu ... 70
- Sizin Adınız Nerede? ... 74
- Bir Kaşkolün Peşinde ... 80
- Bir Kleptomanın Harika Dünyası ... 88
- Eski Köye Yeni Âdet ... 92
- Aman Bre Deryalar, İplikten Deryalar ... 97
- Kuyu Burda? Suyu Nerde? ... 102
- Amuda Kalkmış Düşler ve Bitimsiz Düşüşler ... 105
- Sana İplikler Aldım Çarşamba Pazarı'ndan ... 110
- Tencere, Dibin Havada! ... 115
- Getirin Dünyayı, Yufka Gibi Açacağım! ... 121
- Ah Benim Pisiciklerim! Vah Benim Pisiciklerim! ... 126
- Bitirirken ... 134

Köpekler ve Tahterevalliler

Size uzun zaman önce gerçekleşmiş olan bazı tuhaf olaylar anlatacağım. Bilirsiniz, tuhaf olayların hepsi uzun zaman önce olup bitmiştir. Günümüzde hiçbir tuhaflığa rastlanmaz. Bu yüzden insanlar eğlensinler diye okullarda onlara tarih dersi veriliyor.

Her şey, Defne adlı küçük bir kızın, sokakta bulduğu bir köpeği evine götürmesiyle başladı. 'Kız nasıl biriydi?' diye soracak olursanız -ki soracağınıza eminim- uzun, kahverengi saçları, küçücük ela gözleri olan; çilli suratlı, okka burunlu, oldukça zayıf, olmadık derecede çatlak bir kızdı. Dişlerine tel taktırmış, saçlarını iki yandan toplamış, bulabildiği en kocaman tokayı alnının çatına yerleştirmişti. Omzunda yerlere kadar uzanan hasır bir çanta taşır, gittiği her yere onu da beraberinde götürürdü.

Kız, köpeği, mahallenin oyun parkındaki tahterevallinin oturaklarından birine oturmuş hâlde bulmuştu. Tahterevalli de tahterevallydi hani. Dünya tahterevallilendi tahterevalli- leneli böyle tahterevalli görmemişti. Söylenenlere bakılırsa

bir gün, bu tahterevallinin bir ucuna mahalleden bir çocuk, ötekineyse pembe bir ayı yerleşmiş. Ayı, oturağa çöreklenip çocuğu tahterevallinin öteki ucunda epey bekletmiş ve sonra oturduğu yerden ansızın kalkivermiş. Çocuk tam on gün, yani iki yüz kırk saat, yani on iki bin dakika, yani yedi yüz yirmi bin saniye boyunca düşmüş de düşmüş. O denli uzun süre düşünce düşmek iliklerine işlemiş ve o günden sonra 'Düşük' adıyla anılır olmuş. Ayıyı ise bir daha gören olmamış.

Köpek, işte böyle anlı şanlı, başı göklerde bir tahterevalliyeye kurulmuş hâldeydi. Onun nasıl bir köpek olduğunu soracak olursanız -ki soracağınıza eminim- kar gibi beyaz tüyleri olan küçük, kıvrırcık bir köpecikti.

Defne, hemen boş oturağa yerleşti. Köpeklerle birlikte bir yukarı bir aşağı çıktılar, indiler; bolca gülüp eğlendiler. Kız, *birlikte eğlendiğimize göre bu köpek tam bana göre bir arkadaşı*, diye düşündü ve onu çantasına atıp evinin yolunu tuttu. Odasına ulaştığında ilk işi, çantanın içindeki bir yığın ıvır zıvır arasında köpeği aramak oldu. Aradı ha aradı, aradı anam aradı, aradı babam aradı... Arada bir tarak buldu, saçlarını taradı ama onu bir türlü bulamadı!

Çantanın içindekileri odanın ortasına boca etti. Çantadakiler döküldü ha döküldü, döküldü anam döküldü, döküldü babam döküldü. Kalem, silgi, defter, kitap... İnsan öylesi bir çantadan böylesi şeyler dökülmesini bekler, değil mi? Ya Defne'nin çantasından dökülenlere ne demeli:

Pullu peri padişahı kartpostalı, karakaşlı Hint bebesi figürü, kâküllü babun (*gerçeği değil, oyuncağı*), zürafa tarağı (*zürafa yelesi taramakta kullanılan upuzun bir taraktır*),

takma dişli Rapunzel, çevrile çevrile bitmiş topaç, sorguçlu gümbürtü (*bunun ne olduğunu hiç sormayın*), zerdeçal demeti, bir ton angarya (*yani ev ödevi*), pırasa sapı, stratokümülüs pörtletici, perişanlık (*yani ev ödevi*), zibidizâde papyonu, pejmürdelik (*yani ev ödevi*) ve daha bir sürü şey... Köpek hariç tabii.

Defne, köpeğini bir daha göremeyeceğini düşünüp üzül-düyse de bunun yarar getirmeyeceğini çok geçmeden anladı. Gözlerini yumup kendisine yeni bir köpek düşlemeye çalıştı ama epey uğraştığı hâlde hayalinde hiçbir görüntü canlandıramadı. Bu yüzden parmağını şıklattığında görünmez bir köpecik, kafasının üstüne 'şlapp' diye oturuverdi. Size bu köpeğin neye benzediğini anlatmak isterdim ama onu hiç görmediğim için bunu yapabilmem imkânsız.

Defne, yeni arkadaşıyla çabucak kaynaşmış, sarmaş dolaş olmuştu. Onlar gülüp eğlenedursun; diğer köpek çantanın ağzında belirmesin mi? Bizimki, meğer çantanın içine düşmemiş, patileriyle kenarına asılıp kalmıştı. Ayrıca, kısa sürede unutulmuş olmasına pek içerlemişti. İki dakika ortadan kaybolduğunda hemen yerine yeni bir köpek bulunuyordu. Bu kabul edilemezdi! Bir hayli havladı. 'Hav hav' dedi, 'hev hev' dedi, tekrar 'hav hav' ve 'hev hev' dedi. Köpeği olan herkes bunun ne anlama geldiğini bilir.

Ortalık bir anda karışmıştı. Üç kafadar, çantadan dökülen ıvır zıvırın arasında bir o yana, bir bu yana koşturuyor, ellerine geçirdiklerini birbirlerine fırlatıyordu. Defne, bir ara kafasına çarpan kâküllü babuna çok sevindi, *bir daha kafama ne zaman kâküllü babun isabet edecek ki*, diye düşündü.

Aralarındaki, 'kim kimi seviyor' kavgası bitmek bilmiyordu. Sonunda Defne arkadaşlarına dönerek, "Hav hav hav!" dedi. Oldukça açıklayıcı bir konuşmaydı bu. Oturup aralarında bir anlaşma yaptılar. Anlaşmaları şöyleydi:

Defne, sevgisini ikiye bölerek yarısını görünür köpeğe, yarısını görünmez köpeğe verecek; onlar da bu sevgilerle Defne'yi sevecek, böylece Defne'nin yeniden tam bir sevgisi olacaktı. Köpekler, senin sevgin tam, bizimki yarım olacak, diye itiraz ettiler bu fikre. Haklılardı.

Defne, burnunun ucunu mıncıkladı ve olduğu yerde birkaç takla atarak odanın duvarına bacakları havada, baş aşağı yapışıp kaldı. Bu hâlde bir süre bekleyince beynine kan gitmiş olacak ki ansızın, "Buldum!" diye bağırdı. Sevgiyi eline alıp köpeklere uçlarından tutmalarını buyurdu.

İki köpek sevginin iki ucuna asıldılar. Çek ha çek, çek anam çek, çek babam çek... Sevgi sündükçe sündü. Uzun, upuzun, hatta uptan da uzun bir sevgi oldu.

Defne, "İhtiyacımız kadarını aramızda pay eder, geri kalanını pencerenin kenarına bağlayıp aşağı sarkıtırız," dedi. "Merdivenleri inmeye üşendiğimizde, odamıza oradan girip çıkarız."

Sorun böylece hallolunca Defne, soluğu anne babasının yanında aldı ve onlardan, köpekleri odasında besleyebilmek için izin istedi. Annesi, parkta bulduğu köpeği hemen aldığı yere bırakmasını söyledi ona. Öteki köpek hakkındaysa yorum yapmak istemiyordu.

"Ama anne!" dedi Defne.

"Pirelidir," dedi annesi.

"Ama anne!" dedi Defne.

“Ortalığın altını üstüne getirir,” dedi annesi.

“Ama anne!” dedi Defne.

“Paramızı borsada batırır,” dedi babası.

“Ama anne!” dedi Defne.

“Cik cik...” dedi kafesteki muhabbet kuşu. Arada bir böyle şeyler söylerdi.

“Ama anne!” dedi Defne.

“Pekâlâ, istediğin gibi olsun” dedi annesi.

“Ama anne...”

Defne, istediğini elde edebilmesi için yeterince, ‘ama anne’ demesi gerektiğini biliyordu. Hep işe yarardı bu yöntem. Şimdi de öyle olmuştu. Annesi, köpeği banyo küvetine soktu, Defne’nin önüne bir kova sabunlu su koyup eline kocaman bir fırça tutuşurdu. Ona köpeği iyice temizlemeden odasına almamasını tembihleyerek evden çıktı.

Köpek mi, Köpük mü?

Defne, var gücüyle köpeğini yıkamaya koyuldu. Bu işi öyle uzun süre yaptı ki anlatmaya sözcükler yetmez. Size şöyle özetleyeyim; ‘çok’ sözcüğünün ortasındaki ‘o’ harfine, her nefes alıp verişiniz için bir ‘o’ harfi ekleyin ve bu işlemi on gün boyunca sürdürün. On günden fazla sürdürmenize gerek yok. Çünkü o kadar da uzun süre yıkamadı doğrusu.

Köpek, itile kakıla sabunlanmaya dayanamamış olsa gerekti ki ansızın köpüğe dönüşüverdi. Evet! O harikulade köpek, birdenbire bir avuç köpük olup çıktı. Defne, bu işe başta pek şaşırıdıysa da olup bitenler üstünde biraz düşününce, ‘köpek’ ile ‘köpük’ sözcüklerinin birbirine ne çok benzediğini fark etti.

İki sözcükte de beş harf var, diye düşündü kendi kendine, bunların dördü aynı, biri farklı. Demek ki ‘köpek’ ile ‘köpük,’ beşte dört oranında aynı şey.

Zaten bizim köpüğümüz de bir köpek gibi ortalıkta koşturuyor, kuyruğunu sallayıp “havvgluppp, hevggluppp,” gibi

tuhaf sesler eşliğinde havlıyor, havladıkça da etrafa rengârenk baloncuklar saçıyordu.

Defne, onu kucağına alıp dikkatle inceleyince iki uzun kulağı, dört sıkı bacağı ve minicik, beyaz dişleriyle gerçekten de beşte dört oranında köpeğe benzediğini fark etti. Yine de hayvan, öteki köpeklerden beşte bir oranında farklı görünüyordu. Çünkü fazla köpüklüydü. Köpeklerin fazla köpüklü olmadıkları bilinen bir gerçektir.

Defne, bu ilginç durumundan yola çıkarak ona 'Beşte Dört' adını koymaya karar verdi. Konu adlardan açılmışken, öteki köpeğe de bir ad bulmak gerekiyordu tabii. Oysa beriki sorunu kendi kendine çözmüştü. Arka ayakları üstünde dikilerek, kendinden emin bir edayla, adının '*Parmakpıtlatın-cakafayadüşengörünmez küçük haylaz köpek*' olmasını önerdi.

O ne biçim addi öyle? Kimse bu denli uzun bir adı aklında tutamazdı. Okulun basketbol takımında oynayan iki metre on santim boyundaki çocuğun adı bile 'Ali' iken o hangi hakla böyle uzun bir ad almak istiyordu? Ayrıca bir köpeğe adını yalnızca sahibi koyabilirdi. Köpekler, adlarını kendileri seçecek olsaydı hepsinin adı 'hav hav' olup çıkarırdı. Kaldı ki, insanlar da adlarını kendileri seçmemişlerdir. Öyle olsaydı yeryüzü 'agu', 'gugu', 'inga' adından geçilmezdi.

Defne, köpeğine uygun bir ad düşünürken, ayaklarının dibindeki Beşte Dört'ün koca bir kalıp sabunu iştahla kemirmekte olduğunu fark etti. Hayvan, kemirdikçe köpürüyor, köpürdükçe kemiriyordu. Kızcağız, sabunu köpeğin ağzından almak için ileri atılınca, beriki kaçıp bir kanepenin altına

sığındı. Orada kaldığı yerden mamasını şapırdatmaya koyuldu. Yedikçe köpürdü, yedikçe köpürdü... Odanın içi kısa süre içinde ağzına kadar köpükle doldu. Evin penceresinden dışarıya bembeyaz köpükler taşar oldu.

Defne, sabunlu sular arasında bir o yana bir bu yana kulaçlayarak, “İmdaat!” diye çığılgı bastı. Tam o sırada bir el, onu bileğinden kavrayıp odanın dışına çıkarmış olmasaydı, kız belki oracıkta boğulup gidecek ve hikâyemiz, bu hazin sonla hazin biçimde nihayete erecekti.

Düşük’tü bu elin sahibi. Hani canım, şu tahterevalliden düşen Düşük.

“Sen de nereden çıktın?”

“Evinizin önünden geçerken pencereden dışarıya köpükler taşıdığını gördüm. Aşağıya sarkıtığınız o tuhaf şeye tutunarak yukarıya çıktım.”

“Tuhaf şey değil o. Sevgi!”

“Ne fark eder?”

Düşük uzun boylu, sıska bir çocuktü. Kömür karası gözleri, kâküllerinin arasından güçlölkle seçilmekte; burnu, suratını kaplayan sivilceler arasında alelade bir sivilceden farksız görünmekteydi. Dişlekliliğini örtbas etmek için ağzını sürekli yumar, bu da çenesini olduğundan da büyük gösterirdi. Silik bir karaktere sahip olduğü için, arkadaşları çoğü kez varlığını bile unuturlardı. Okulun futbol takımında oynadığı sıralarda, takımın antrenörü, taktiklerini on oyuncuya göre geliştirmeyi alışkanlık edinmiş. Söylenenlere göre; bir gün kendisine sahada hiç varlık gösteremeyen bir oyuncuyu neden takımda tuttuğü sorulduğunda, “Hangi oyuncuyu?” diye yanıt vermiş.

Bütün silikliğine rağmen, Düşük'ün hayret verici bir özelliği vardı: Düşmek iliklerine işlediği için, ne denli yüksekte düşerse düşsün kendisine hiçbir şey olmuyordu.

Defne, böyle zor bir zamanında onu karşısında gördüğüne sevinmişti.

“Ah Düşükçüğüm! Sen sen ol, evinde köpük besleme sakın.”

“Evinde köpük mü besliyorsun sen?”

“Bu sabah parkta bulduğumda akıllı uslu bir köpekti kendisi. Şimdi içeride sabun kemiriyor. Kemirdikçe de köpürüyor. Eğer sabunu onun ağzından alamazsak hepimiz köpüklere karışıp önce Akdeniz'e, oradan da okyanuslara döküleceğiz. Kim bilir, dünyanın neresinde karaya vuracağız. Baban Brezilya sahillerine sürüklenecek belki, annen Norveç fiyortlarına... Sen de Grönland mı olur, Antarktika mı olur, kendin karar verirsin!”

Defne, mahallede rastladığı bir sokak köpeğini evine götürüp sabunlamaya kalkınca kendisini bol köpüklü bir maceranın içinde buluverir.

Başından sonuna dek temposundan hiçbir şey yitirmeyen bu macerada, dünyanın tuhaf köşelerine savrulurken; adlarını ceplerinde taşıyan Abuklular, amuda kalkarak yürümeyi erdem sayan Taklaklular, her an bir yerlere taşınıp duran Oraburalılar gibi birbirinden ilginç insanlarla tanışacaksınız.

Dünyanın bütün iplikleri, sıkıysa birleşin!
Defne ve Diğer Baş Belaları, sizi spagetti gibi hüpürdetmeye geliyor!

ISBN: 978-605-285-580-5

9 786052 855805

tudem.com

tudem.yayin.grubu